

Wtorek, 13 marca 2007 r.

P6_TA(2007)0061

Ocena ostrożnościowa przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w przedsiębiorstwach sektora finansowego (COM(2006)0507 — C6-0298/2006 — 2006/0166(COD))

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0507) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 47 ust. 2 i art. 55 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0298/2006),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0027/2007),

1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym.

P6_TC1-COD(2006)0166

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 marca 2007 r. w celu przyjęcia dyrektywy 2007/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w przedsiębiorstwach sektora finansowego

(Zważywszy że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem i Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2007/44/WE.)

P6_TA(2007)0062

Spółeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw: nowe partnerstwo

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: nowe partnerstwo (2006/2133(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie realizacji partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: uczynienie Europy liderem w zakresie odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw (COM(2006)0136) (komunikat Komisji w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw),

Wtorek, 13 marca 2007 r.

- uwzględniając dwa najistotniejsze zbiory standardów postępowania przedsiębiorstw uzgodnione na szczeblu międzynarodowym: „Trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej” Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) ostatnio zmienioną w 2001 r. oraz „Wytyczne dla przedsiębiorstw wielonarodowych” Organizacji współpracy gospodarczej i rozwoju (OECD) zmienionej ostatnio w 2000 r., oraz uwzględniając kodeksy postępowania uzgodnione pod egidą innych organizacji międzynarodowych, takich jak Organizacja ONZ do spraw żywności i rolnictwa, Światowej organizacji zdrowia i Banku Światowego, a także starania podejmowane pod auspicjami Konferencji ONZ ds. Handlu i Rozwoju w odniesieniu do działalności przedsiębiorstw w krajach rozwijających się,
- uwzględniając deklarację MOP w sprawie podstawowych zasad i praw w pracy przyjętą w 1998 r. oraz konwencje MOP ustanawiające podstawowe standardy pracy w odniesieniu do zniesienia pracy przymusowej — konwencje 29 (1930 r.) i 105 (1957 r.), swobody zrzeszania się i prawa do negocjacji zbiorowych — konwencje 87 (1948 r.) i 98 (1949 r.), zniesienia pracy dzieci — konwencje 138 (1973 r.) i 182 (1999 r.) oraz niedyskryminacji w zatrudnieniu — konwencje 100 (1951 r.) i 111 (1958 r.),
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka ONZ z 1948 r., a w szczególności odezwe Zgromadzenia Ogólnego ONZ w którym wezwano każdą jednostkę i każdy organ społeczny do wypełniania swojej roli w zapewnieniu powszechnego przestrzegania praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw politycznych i obywatelskich ONZ z 1966 r., pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ONZ z 1966 r., Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r., projekt deklaracji ONZ w sprawie praw ludności rdzennej z 1994 r. oraz Konwencję ONZ o prawach dziecka z 1989 r.,
- uwzględniając konwencję OECD o zwalczaniu przekupstwa z 1997 r.,
- uwzględniając zaktualizowane wytyczne G3 dotyczące sprawozdawczości w zakresie trwałego rozwoju Globalnej Inicjatywy Sprawozdawczej z 2006 r.,
- uwzględniając inicjatywę Organizacji Narodów Zjednoczonych „Global Compact” uruchomioną w lipcu 2000 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 6 października 2006 r. dotyczące zawiązania „strategicznego sojuszu” pomiędzy inicjatywą ONZ Global Compact a Globalną Inicjatywą Sprawozdawczą,
- uwzględniając projekt norm ONZ dotyczących obowiązków transnarodowych spółek oraz innych przedsiębiorstw w dziedzinie praw człowieka z 2003 r.,
- uwzględniając rezultaty światowego szczytu ONZ w sprawie trwałego rozwoju w Johannesburgu w 2002 r., w szczególności wezwanie do podjęcia międzyrządowych inicjatyw w kwestii odpowiedzialności korporacyjnej oraz konkluzje Rady z dnia 3 grudnia 2002 r. w sprawie działań następczych w odniesieniu do szczytu,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ zatytułowane „W kierunku globalnego partnerstwa, ściślejsza współpraca między Organizacją Narodów Zjednoczonych oraz wszystkimi właściwymi partnerami, w szczególności z sektorem prywatnym” z 10 sierpnia 2005 r.,
- uwzględniając powołanie Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Przedsiębiorstw i Praw Człowieka oraz jego sprawozdanie okresowe z 22 lutego 2006 r. w kwestii praw człowieka oraz korporacji ponadnarodowych jak również innych przedsiębiorstw handlowych, oraz pierwsze i drugie konsultacje regionalne przeprowadzone w dniach 27-28 marca 2006 r. w Johannesburgu oraz w dniach 26-27 czerwca 2006 r. w Bangkoku,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 1999 r. w sprawie unijnych standardów dla europejskich przedsiębiorstw działających w państwach rozwijających się; o europejski kodeks postępowania⁽¹⁾, w której zalecono opracowanie europejskiego wzorcowego kodeksu postępowania wspartego przez Europejską Platformę Monitorowania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 14.4.1999 r., str. 180.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ zastępujące konwencję brukselską z 1968 r. z wyjątkiem dotyczącym stosunków pomiędzy Danią a innymi państwami członkowskimi,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczające dobrowolny udział organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie (EMAS)⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie promowania europejskich ram społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 maja 2002 r. w sprawie Zielonej księgi Komisji na temat propagowania europejskich ram społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: wkład przedsiębiorstw w trwały rozwój⁽⁵⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji 2001/453/WE z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie uznawania, oceny i ujawniania kwestii dotyczących środowiska naturalnego w rocznych rozliczeniach i sprawozdaniach przedsiębiorstw⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2002 r., w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowanego „Propagowanie podstawowych standardów pracy oraz poprawa ładu społecznego w kontekście globalizacji”⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji „Ład i rozwój” (COM(2003)0615),
- uwzględniając dyrektywę 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając końcowe sprawozdanie europejskiego forum wielostronnego na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw z dnia 29 czerwca 2004 r., w szczególności zalecenie nr 7 promujące stworzenie ram prawnych dla społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw,
- uwzględniając komunikat Komisji „Społeczny wymiar globalizacji — wkład polityki unijnej w rozszerzenie korzyści na wszystkich” (COM(2004)0383),
- uwzględniając dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”)⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001 r., str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 24.4.2001 r., str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 86 z 10.4.2002 r., str. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 187 E z 7.8.2003 r., str. 180.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 E z 17.3.2004 r., str. 73.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 156 z 13.6.2001 r., str. 33.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 271 E z 12.11.2003 r., str. 598.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 39 z 18.2.2003 r., str. 3.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2003 r., str. 16.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004 r., str. 114.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005 r., str. 22.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

- uwzględniając wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej w dniach 22-23 marca 2005 r., na której doszło do ponownego uruchomienia strategii lizbońskiej, tym razem koncentrując to partnerstwo między instytucjami UE, państwami członkowskimi oraz społeczeństwem obywatelskim na „Wspólnych działaniach na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie wykorzystywania dzieci i pracy dzieci w krajach rozwijających się ze szczególnym zwróceniem uwagi na pracę dzieci ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie przeglądu strategii trwałego rozwoju — platforma działania (COM(2005)0658) oraz odnowionej unijnej strategii trwałego rozwoju, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 15 i 16 czerwca 2006 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie Rady oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zgromadzonych na posiedzeniu Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie europejskiej polityki rozwoju „Europejski konsensus” ⁽²⁾,
 - uwzględniając nowy ogólny system preferencji (GSP+), obowiązujący od dnia 1 stycznia 2006 r. po raz pierwszy wdrożony rozporządzeniem Rady (WE) nr 980/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. wprowadzającym plan ogólnych preferencji taryfowych ⁽³⁾, przewidujący zwiększenie liczby produktów zwolnionych z opłat celnych lub podlegających zmniejszonym opłatom, jak również nową zachętę dla szczególnie narażonych państw o specyficznych potrzebach handlowych, finansowych lub rozwojowych,
 - uwzględniając komunikat Komisji „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich — Wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006)0249),
 - uwzględniając Zieloną księgę Komisji na temat europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości (COM(2006)0194),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju ⁽⁴⁾,
 - uwzględniają komunikat Komisji „Modernizacja prawa spółek oraz poprawa ładu korporacyjnego w Unii Europejskiej — plan na przyszłość” (COM(2003)0284) (unijny plan działań w zakresie ładu korporacyjnego),
 - uwzględniając posiedzenie pod hasłem „Społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw — czy istnieje europejska strategia w tym zakresie?”, zorganizowane przez komisję zatrudnienia i spraw socjalnych Parlamentu Europejskiego w dniu 5 października 2006 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0471/2006),
- A. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa nie mogą być pociągane do odpowiedzialności za nieudolność organów władz publicznych, w kontrolowaniu przestrzegania norm społecznych i ekologicznych,
1. wyraża przekonanie, że przyjęcie przez przedsiębiorstwa większej odpowiedzialności w sprawach społecznych i ochrony środowiska naturalnego, co jest związane z zasadą odpowiedzialności korporacyjnej, stanowi jeden z zasadniczych elementów europejskiego modelu społecznego i europejskiej strategii trwałego rozwoju, jak również procesu mającego na celu sprostanie społecznym wyzwaniom związanym z globalizacją gospodarczą;
 2. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji jako dokument umożliwiający ożywienie unijnej debaty na temat społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (CSR), ale zauważa wyrażone przez niektóre kluczowe zainteresowane strony zaniepokojenie faktem, że w konsultacjach przedsięwziętych przed publikacją komunikatu zabrakło przejrzystości i wyważenia;

⁽¹⁾ Dz.U. C 157 z 6.7.2006 r., str. 84.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006 r., str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 169 z 30.6.2005 r., str. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0320.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

3. uznaje, że wśród różnych grup zainteresowanych podmiotów nadal toczą się dyskusje na temat przyjęcia właściwej definicji CSR, oraz że koncepcja, że CSR wykracza poza minimalne standardy, może umożliwić niektórym przedsiębiorstwom przypisywanie sobie działania zgodnie z CSR przy równoczesnym naruszaniu przepisów lokalnych lub międzynarodowych; uważa, że pomoc UE dla rządów państw trzecich we wdrażaniu zgodnych z międzynarodowymi konwencjami przepisów dotyczących kwestii społecznych i ekologicznych, a także skuteczne systemy kontroli stanowią niezbędne uzupełnienie dla propagowania społecznej odpowiedzialności europejskich przedsiębiorstw na całym świecie;
4. uznaje definicję Komisji, że CSR zakłada dobrowolne uwzględnianie przez przedsiębiorstwa problematyki społecznej i ekologicznej w działalności gospodarczej z wyjściem poza wymogi prawne i zobowiązania wynikające z umów; uważa, że strategie na rzecz CSR powinny być propagowane jako cel sam w sobie, a nie jako alternatywa dla odpowiednich regulacji w innych dziedzinach ani też jako zawalowany sposób wprowadzania takich przepisów;
5. uważa, że różnorodność dobrowolnych inicjatyw na rzecz CSR może być postrzegana jako przeszkoda dla przyjęcia polityki w zakresie CSR, jak również jako czynnik zniechęcający przedsiębiorstwa do realizacji bardziej rzetelnych działań w tym zakresie lub ambitniejszych strategii na rzecz CSR, chociaż można utrzymywać, że taka różnorodność jest dla przedsiębiorstw źródłem dalszej inspiracji; wzywa Komisję do wspierać rozpowszechnianie dobrych praktyk wynikających z dobrowolnych inicjatyw na rzecz CSR; uważa, że Komisja powinna także rozważyć sporządzenie wykazu kryteriów do spełnienia przez przedsiębiorstwa, które przypisują sobie społecznie odpowiedzialne postępowanie;
6. uważa, że wiarygodność dobrowolnych inicjatyw na rzecz CSR zależy także od stopnia zaangażowania we wdrożenie obowiązujących standardów i zasad uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym oraz zastosowania wielostronnej strategii, zgodnej z zaleceniami unijnego forum wielostronnego, jak również od zastosowania niezależnego monitoringu i weryfikacji;
7. uważa, że unijna debata na temat CSR znalazła się w punkcie, w którym należy przesunąć nacisk z procesów na „rezultaty”, co zaowocuje wymiernym i przejrzystym wkładem przedsiębiorstw w zwalczanie wykluczenia społecznego i pogarszającego się stanu środowiska naturalnego w Europie i na całym świecie;
8. uznaje fakt, że wiele przedsiębiorstw dokłada wszelkich starań, aby wypełniać zobowiązania wynikające z ich społecznej odpowiedzialności, oraz że zakres tych działań jest stale poszerzany;
9. zwraca uwagę, że rynki i przedsiębiorstwa w całej Europie znajdują się na różnych etapach rozwoju; uważa zatem, że uniwersalna metoda narzucająca wszystkim przedsiębiorstwom jeden model działania nie jest odpowiednia i nie doprowadzi do przyjęcia przez nie społecznej odpowiedzialności w znaczącej skali; uważa ponadto, że należy położyć nacisk na budowanie społeczeństwa obywatelskiego, a zwłaszcza wiedzy konsumentów na temat odpowiedzialności producenta, aby w ten sposób propagować przyjmowanie społecznej odpowiedzialności w dłuższej perspektywie i w wymiarze istotnym dla danego kraju czy regionu w świetle panujących w nim uwarunkowań;
10. podkreśla, że CSR powinna angażować się w nowe obszary, takie jak kształcenie się przez całe życie, organizacja pracy, równość szans, integracja społeczna, trwały rozwój i etyka, a także działać jako dodatkowy instrument na rzecz zarządzania zmianami w przemyśle i restrukturyzacji;

Unijna debata nad CSR

11. zwraca uwagę na decyzję Komisji o ustanowieniu Europejskiego sojuszu na rzecz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w ramach partnerstwa z szeregiem sieci biznesowych (Sojusz); zaleca Komisji, aby sama zapewniła pojedynczy punkt koordynacji w celu stałego informowania o członkach i działalności Sojuszu oraz uzgadniania jasnych celów, harmonogramów oraz strategicznych wizji w celu wytyczenia kierunku jego prac; zachęca europejskie przedsiębiorstwa oraz przedsiębiorstwa prowadzące działalność w Europie, zarówno małe, jak i duże, do zaangażowania się w tę inicjatywę oraz do rozszerzenia sojuszu dzięki udziałowi innych zainteresowanych stron;
12. uważa, że dialog społeczny jest skutecznym środkiem w propagowaniu inicjatyw na rzecz CSR oraz że europejskie rady zakładowe również odegrały istotną rolę w tworzeniu najlepszych praktyk w zakresie CSR;

Wtorek, 13 marca 2007 r.

13. proponuje, aby za podstawowy próbiez Sukcesu uznawane było znacznie szersze upowszechnienie praktyk w zakresie CSR w przedsiębiorstwach unijnych, opracowanie nowych modeli najlepszych praktyk w zakresie różnych aspektów CSR przez przedsiębiorstwa stanowiące rzeczywistych liderów w swojej grupie i przez organy związkowe przedsiębiorstw, jak również określenie i propagowanie konkretnych działań i regulacji UE na rzecz wspierania CSR, jak również ocena oddziaływania wymienionych inicjatyw na środowisko naturalne oraz na prawa człowieka i prawa socjalne; a także, aby wyznaczono dwuletni termin na zakończenie prac w „laboratoriach” ustanowionych pod egidą Sojuszu, zgodnie z zaleceniami organizacji CSR Europe;

14. zwraca uwagę, że ponowne zwołanie unijnego wielostronnego forum nastąpiło na zbyt późnym etapie prac nad komunikatem, oraz że konieczne jest podjęcie środków na rzecz przekonania różnych zainteresowanych podmiotów, że dane im będzie uczestniczyć w prawdziwym dialogu, którego rezultaty będą miały rzeczywisty wpływ na polityki i programy unijne na rzecz zachęcenia do przyjęcia CSR i jej zastosowania w unijnych przedsiębiorstwach; uważa, że należy skorzystać z doświadczeń zdobytych w poprzednim, dwuletnim okresie funkcjonowania wielostronnego forum, obejmujących pozytywne rozwiązania, takie jak zasada niewartościującej analizy oraz w szczególności wykorzystanie niezależnych sprawozdawców; zaznacza jednak, że konieczne są udoskonalenia służące osiągnięciu porozumienia; apeluje ponadto do przedstawicieli Komisji o aktywniejsze zaangażowanie się w debatę;

15. wzywa Komisję, aby zwróciła się do przedstawicieli władz krajowych, regionalnych i lokalnych aktywnie wykorzystujących zamówienia publiczne oraz inne narzędzia polityki publicznej do wspierania CSR o utworzenie w ramach Sojuszu ich własnego „laboratorium” oraz o uwzględnienie wyników przeprowadzonych badań w przyszłych pracach Sojuszu;

16. popiera starania Komisji o zwiększenie liczby członków wielostronnego forum poprzez włączenie inwestorów, podmiotów sektora oświaty oraz władz publicznych, podkreślając jednak, że należy pozostawić możliwość prowadzenia zrównoważonego dialogu dla realizowania wspólnych celów;

17. zwraca się do Komisji o zachęcanie, w ramach kontroli postępów CSR, do większego uczestnictwa kobiet w forum wielostronnym oraz do wymiany informacji i dobrych praktyk w dziedzinie równouprawnienia;

18. popiera wezwania do wprowadzenia obowiązku jawności działań lobbystów reprezentujących przedsiębiorstwa i inne podmioty oraz zapewnienia grupom biznesowym oraz grupom reprezentującym inne zainteresowane podmioty równoważnego dostępu do samego procesu kształtowania unijnych polityk;

Związek między CSR a konkurencyjnością

19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że celem komunikatu jest powiązanie CSR z gospodarczymi, społecznymi i ekologicznymi celami agendy lizbońskiej, przede wszystkim dlatego, że jego zdaniem poważne podejście przedsiębiorstw do CSR może przyczynić się do zwiększenia liczby miejsc pracy, poprawy warunków zatrudnienia, zapewnienia poszanowania praw pracowników oraz wspierania badań i rozwoju innowacyjności w dziedzinie technologii; wyraża poparcie dla zasady „odpowiedzialnej konkurencyjności” jako nieodłącznej części programu Komisji na rzecz konkurencyjności i innowacji; wzywa europejskie przedsiębiorstwa do włączenia do sprawozdawczości informacji o tym, w jaki sposób przyczyniają się do realizacji celów strategii lizbońskiej;

20. uznaje, że skuteczne zasady konkurencji, zarówno w Europie, jak i poza jej obszarem, stanowią podstawowy warunek zapewnienia odpowiedzialnych praktyk w przedsiębiorstwach, przede wszystkim dlatego, że umożliwiają one sprawiedliwe traktowanie i dostęp do lokalnych MŚP;

21. przypomina, że stosowanie w ramach CSR odpowiedzialnych i niedyskryminujących zasad rekrutacji, sprzyjających zatrudnieniu kobiet i osób w niekorzystnej sytuacji, przyczynia się do realizacji celów strategii lizbońskiej;

22. zwraca uwagę na sprzeczność między strategiami przedsiębiorstw na rzecz poprawy konkurencyjności poprzez zwiększanie elastyczności i ograniczanie kosztów z jednej strony a dobrowolnymi zobowiązaniami w zakresie CSR mającymi na celu przeciwdziałanie praktykom prowadzącym do wycisku pracowników oraz sprzyjanie długotrwałej współpracy z dostawcami z drugiej strony; z zadowoleniem przyjmuje dalszy dialog na ten temat;

Wtorek, 13 marca 2007 r.

23. proponuje w związku z tym rozszerzenie ocen i monitorowania europejskich przedsiębiorstw, których odpowiedzialne postępowanie zostało uznane, tak aby uwzględnić również działania ich i ich podwykonawców poza obszarem Unii Europejskiej i w ten sposób zyskać pewność, że również państwa trzecie, a zwłaszcza kraje rozwijające się, korzystają z ich społecznie odpowiedzialnego postępowania, zgodnie z konwencjami MOP dotyczącymi w szczególności swobody zrzeszania się w związki zawodowe, zakazu pracy dzieci oraz pracy przymusowej, zwłaszcza w odniesieniu do kobiet, imigrantów, ludności tubylczej i mniejszości;

24. uznaje, że CSR należy do czynników mających istotne znaczenie dla rozwoju działalności gospodarczej oraz wzywa do uwzględnienia polityki społecznej wyrażającej się w prawach pracowników, stosowaniu sprawiedliwych płac, unikaniu dyskryminacji, wspieraniu uczenia się przez całe życie itp. oraz kwestii związanych z ochroną środowiska ze szczególnym naciskiem na budowanie trwałego rozwoju zarówno w ramach wspierania nowych produktów i procesów poprzez unijne innowacje i strategie handlowe, jak również przy opracowywaniu sektorowych, subregionalnych i miejskich strategii na rzecz konkurencyjności;

25. podkreśla, że wykazując społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstwa wnoszą istotny wkład w eliminację nierówności dotyczących w szczególności kobiety i osoby w niekorzystnej sytuacji, w tym osoby niepełnosprawne, na rynku pracy, zwłaszcza pod względem dostępu do zatrudnienia, świadczeń socjalnych, szkoleń, awansu zawodowego i sprawiedliwej polityki wynagrodzeń; podkreśla, że przedsiębiorstwa powinny prowadzić swoją politykę zatrudnienia w oparciu o postanowienia dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy⁽¹⁾;

Instrumenty CSR

26. z zadowoleniem przyjmuje panującą w ostatnich latach wśród większych przedsiębiorstw tendencję do publikowania dobrowolnych sprawozdań społecznych i środowiskowych; zwraca uwagę, że od 1993 r. liczba tych sprawozdań stale rośnie, ale że ich liczba utrzymuje się obecnie na dość niezmiennym poziomie oraz że tylko niewielka część tych przedsiębiorstw stosuje międzynarodowe standardy i zasady, uwzględnia w sprawozdaniach całość łańcucha dostaw czy też angażuje niezależne podmioty zajmujące się monitorowaniem i weryfikacją;

27. przypomina Komisji o propozycji Parlamentu zmiany czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w oparciu o art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie rocznych sprawozdań finansowych określonych rodzajów spółek (czwarta dyrektywa dotycząca prawa spółek)⁽²⁾ tak, aby obok finansowych wymogów sprawozdawczych wprowadzała ona obowiązek przedstawiania informacji na temat przestrzegania norm społecznych i ochrony środowiska; za istotne uważa podniesienie świadomości na temat informacji dotyczących przedstawiania danych na temat przestrzegania norm społecznych i ochrony środowiska zawartych w zaleceniu Komisji 2001/453/WE w sprawie informacji dotyczących zagrożeń dla środowiska, dyrektywie 2003/51/WE o unowocześnieniu sprawozdań finansowych oraz w dyrektywie 2003/71/EC⁽³⁾ w sprawie prospektu emisyjnego; popiera ich terminową transpozycję we wszystkich państwach członkowskich oraz wzywa do przeprowadzenia przeglądu skuteczności ich wdrażania celem podniesienia świadomości;

28. uznaje obecne ograniczenia w dziedzinie CSR w zakresie pomiaru skutków postępowania przedsiębiorstw, kontroli i certyfikacji ich działalności społecznej, zwłaszcza pod względem kosztów, porównywalności i niezależności, oraz uważa, że konieczne będzie opracowanie profesjonalnego zaplecza w tej dziedzinie obejmującego zdobywanie konkretnych kwalifikacji;

29. zaleca, aby Komisja rozszerzyła zakres odpowiedzialności członków zarządu przedsiębiorstw zatrudniających powyżej 1000 osób i włączyła do nich obowiązek dbania o ograniczanie ewentualnych szkodliwych skutków działalności przedsiębiorstwa dla społeczeństwa i środowiska naturalnego;

30. podtrzymuje swoje poparcie dla unijnego systemu zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego, w szczególności wymóg prowadzenia zewnętrznej weryfikacji oraz obowiązek wspierania systemu przez państwa członkowskie, oraz wierzy, że istnieje możliwość opracowania podobnych systemów w odniesieniu do ochrony praw pracowników, praw socjalnych i praw człowieka;

31. popiera kodeks dobrych praktyk Międzynarodowego Sojuszu na rzecz Społecznej i Ekologicznej Akredytacji i Etykietowania (International Social and Environmental Accreditation and Labelling Alliance) jako główny przykład wspierania współpracy pomiędzy istniejącymi inicjatywami dotyczącymi etykietowania zamiast tworzenia nowych etykiet dla produktów przedsiębiorstw społecznie odpowiedzialnych o zasięgu krajowym czy europejskim;

⁽¹⁾ Dz.U. L 39 z 14.2.1976 r., str. 40. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2002/73/WE (Dz.U. L 269 z 5.10.2002 r., str. 15).

⁽²⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978 r., str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 224 z 16.8.2006 r., str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003 r., str. 64.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

32. wzywa Komisję do wdrożenia mechanizmu pozwalającego osobom poszkodowanym, w tym obywatelom państw trzecich, starać się o zadośćuczynienie szkód poniesionych w wyniku działalności europejskich przedsiębiorstw w sądach krajowych państw członkowskich;

33. zwraca uwagę na pominięcie w komunikacie Komisji w sprawie CSR kwestii społecznie odpowiedzialnych inwestycji, popiera pełne zaangażowanie inwestorów jako zainteresowanych stron w debatę poświęconą CSR na szczeblu europejskim, w tym w prace w ramach wielostronnego forum; popiera apele przedstawicieli przemysłu o skoncentrowanie się raczej na zapewnieniu przejrzystości niż wprowadzaniu wymogów poprzez nałożenie na fundusze inwestycyjne w UE obowiązku przedstawiania „oświadczenia w sprawie zasad inwestowania”;

34. podkreśla, że konsumenci odgrywają ważną rolę, jeżeli chodzi o tworzenie zachęt na rzecz odpowiedzialnej produkcji i odpowiedzialnych zasad prowadzenia działalności gospodarczej; uważa jednak, że obecna sytuacja jest mało przejrzysta dla konsumentów ze względu na brak porównywalności pomiędzy różnymi normami dotyczącymi produktów i różnymi systemami etykietowania obowiązującymi w poszczególnych krajach, co w ogólnym ujęciu osłabia znaczenie istniejących etykiet stosowanych w odniesieniu do produktów przedsiębiorstw społecznie odpowiedzialnych; zwraca uwagę na fakt, że jednocześnie przedsiębiorstwa, które muszą dostosowywać się do wielu różnych krajowych wymogów i norm, ponoszą znaczne koszty; podkreśla również, że wprowadzenie mechanizmów monitorowania systemów etykietowania produktów przedsiębiorstw społecznie odpowiedzialnych, zwłaszcza w przypadku małych krajów, wymaga znacznych nakładów finansowych;

35. popiera wysiłki Eurostatu na rzecz opracowania wskaźników w zakresie CSR podejmowane w kontekście unijnej strategii trwałego rozwoju, a także deklarowany przez Komisję zamiar opracowania nowych wskaźników w celu dokonania pomiarów wiedzy konsumentów na temat produktów opatrzonych oznakowaniem ekologicznym i ich popularności, a także udziału w rynku produktów przedsiębiorstw zarejestrowanych w systemie EMAS;

36. przypomina wcześniejsze rozważania nad możliwością powołania unijnego rzecznika do spraw CSR, który — na wniosek przedsiębiorstw lub grup zainteresowanych — podejmowałby niezależne dochodzenia w kwestiach związanych z CSR; zachęca do kontynuowania rozważań nad tą i podobnymi kwestiami w przyszłości;

Lepsze uregulowania i CSR

37. uważa, że strategię w zakresie CSR mogą zostać udoskonalone dzięki szerszemu upowszechnieniu wiedzy na temat obowiązujących instrumentów prawnych i ich wdrożeniu; wzywa Komisję do organizowania i promowania kampanii uświadamiających oraz monitorowania realizacji zasady bezpośredniej odpowiedzialności przedsiębiorstw zagranicznych zgodnie z konwencją brukselską oraz zastosowania dyrektyw 84/450/EWG w sprawie reklamy wprowadzającej w błąd⁽¹⁾ oraz 2005/29/WE w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych, w odniesieniu do przestrzegania przez przedsiębiorstwa dobrowolnie przyjętych kodeksów postępowania w zakresie CSR;

38. przypomina o potrzebie używania prostego, zrozumiałego języka, aby zachęcać przedsiębiorstwa do wspierania CSR;

39. ponownie stwierdza, że Komisja i rządy państw członkowskich powinny podjąć intensywne wysiłki na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym na rzecz wykorzystania możliwości związanych z przeglądem dyrektyw w sprawie zamówień publicznych w 2004 r. i wsparcia CSR poprzez propagowanie kryteriów społecznych i dotyczących ochrony środowiska wśród potencjalnych dostawców, pamiętając przy tym o potrzebie unikania nakładania dodatkowych obciążeń administracyjnych na małe przedsiębiorstwa, co mogłoby je zniechęcić do udziału w przetargu oraz, w stosownych przypadkach, w tym także w przypadku korupcji, wykluczać przedsiębiorstwa; wzywa także Komisję, Europejski Bank Inwestycyjny oraz Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju do stosowania rygorystycznych kryteriów społecznych i ekologicznych w przypadku wszystkich grantów i kredytów przyznawanych przedsiębiorstwom z sektora prywatnego, czemu towarzyszyłby przejrzysty mechanizm składania skarg, wzorując się na przykładzie połączenia zamówień publicznych z przestrzeganiem podstawowych konwencji MOP oraz wytycznych OECD w Holandii oraz ze stosowaniem normy SA8000 w zakresie CSR w niektórych włoskich regionach; przypomina, że państwa członkowskie powinny podjąć działania zapewniające, że gwarancje kredytów eksportowych będą spełniać najbardziej restrykcyjne kryteria ekologiczne i społeczne oraz że nie będą wykorzystywane do finansowania przedsięwzięć niezgodnych z przyjętymi celami polityki UE m.in. w odniesieniu do energetyki i zbrojeń;

Włączanie CSR w ramy unijnych strategii i programów

40. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się Komisji powtórzone w swoim komunikacie do wspierania i propagowania CSR we wszystkich dziedzinach działalności oraz wzywa do podjęcia aktywnych starań na rzecz przełożenia tych zobowiązań na konkretne działania na wszystkich szczeblach;

⁽¹⁾ Dz.U. L 250 z 19.9.1984 r., str. 17.

Wtorek, 13 marca 2007 r.

41. uważa, że w debacie poświęconej CSR nie można pominąć kwestii odpowiedzialności korporacyjnej, oraz że kwestie społecznego i ekologicznego oddziaływania przedsiębiorstw, stosunków z zainteresowanymi stronami, ochrony praw mniejszościowych akcjonariuszy oraz obowiązków kadry kierowniczej spółek w tym względzie powinny znaleźć pełne odzwierciedlenie w planie działania Komisji w zakresie ładu korporacyjnego; podkreśla, że wymienione kwestie powinny być częścią debaty na temat CSR; zwraca się do Komisji o uwzględnienie tych konkretnych zagadnień oraz o przedstawienie w tym zakresie wyrazistych wniosków;

42. z zadowoleniem przyjmuje bezpośrednie wsparcie finansowe przez Komisję inicjatyw na rzecz CSR, w szczególności służących pobudzaniu innowacji, umożliwieniu zaangażowania zainteresowanych stron oraz wsparciu ewentualnych grup poszkodowanych w przypadku domniemanych nieprawidłowości, w tym odpowiedzialności przedsiębiorstw za nieumyślne spowodowanie śmierci w miejscu pracy; zachęca Komisję do opracowania w pierwszej kolejności mechanizmów gwarantujących społecznościom poszkodowanym przez europejskie przedsiębiorstwa prawo dostępu do uczciwego postępowania sądowego; podkreśla znaczenie linii budżetowej B3-4000 (pozycja 04 03 03 01) przeznaczonej na projekty pilotażowe, takie jak projekty związane z zaangażowaniem środowiska pracowników, środków zarezerwowanych na wsparcie CSR w ramach programu na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz 3% środków na badania w dziedzinie nauk społecznych i humanistycznych, które w ramach siódmego programu ramowego badań mają zostać przeznaczone na problem roli przedsiębiorstw w społeczeństwie; wzywa Komisję do podjęcia intensywniejszych starań w ramach wsparcia CSR w odniesieniu do unijnych przedsiębiorstw prowadzących działalność w państwach trzecich poprzez programy pomocy zewnętrznej;

43. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie do włączenia oświaty do ośmiu dziedzin priorytetowych działań, wzywa do pełniejszego uwzględnienia CSR w programie Socrates, udostępnienia szerokiego zakresu materiałów na temat CSR w ramach przyszłego europejskiego centrum materiałów dydaktycznych oraz do stworzenia europejskiego internetowego wykazu wyższych szkół handlowych i uniwersytetów prowadzących zajęcia z dziedziny CSR i trwałego rozwoju;

44. zachęca do podjęcia inicjatyw na szczeblu UE i państw członkowskich mających na celu poprawę nauczania odpowiedzialnego zarządzania i produkcji w europejskich wyższych szkołach handlowych;

45. podkreśla, że odpowiedzialność społeczna i ekologiczna dotyczy nie tylko przedsiębiorstw, lecz również władz publicznych i organizacji pozarządowych i wzywa Komisję do wypełnienia jej zobowiązania polegającego na publikowaniu rocznego sprawozdania na temat społecznych i ekologicznych skutków jej działań, a także do opracowania polityki zachęcającej pracowników instytucji UE do dobrowolnego angażowania się w życie społeczności lokalnych;

46. jest zdania, że przedsiębiorstwa mogłyby w ramach CSR obejmować patronat nad działaniami kulturalnymi i oświatowymi, które przysparzałyby wartości dodanej europejskiej polityce w zakresie kultury i uczenia się przez całe życie;

47. wzywa Komisję do lepszego włączenia kwestii CSR do realizowanych strategii handlowych, zapewniając jednocześnie przestrzeganie zasad uzgodnionych na forum WTO i nie tworząc nieuzasadnionych barier handlowych, dążąc do wprowadzenia w wiążących postanowieniach wszystkich zawieranych umów dwustronnych, regionalnych i wielostronnych zapisów zgodnych ze standardami w zakresie CSR uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym, takimi jak wytyczne OECD, trójstronna deklaracja MOP oraz zasady z Rio de Janeiro, jak również zastrzeżenia kompetencji regulacyjnych w kwestiach praw człowieka oraz odpowiedzialności społecznej i ekologicznej; z zadowoleniem przyjmuje poparcie tych celów w komunikacie poświęconym godnej pracy; ponawia wezwanie, by przedstawicielstwa Komisji w państwach trzecich, działając w ramach uprawnień Komisji, propagowały wytyczne OECD w sprawie przedsiębiorstw wielonarodowych oraz służyły jako punkty kontaktowe w tym zakresie; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o zwiększenie efektywności krajowych punktów kontaktowych, zwłaszcza w przypadku doniesień o konkretnych przypadkach domniemanego naruszenia w ramach działalności europejskich przedsiębiorstw i ich łańcucha produkcyjnego na całym świecie;

48. zwraca uwagę na wkład międzynarodowego ruchu na rzecz sprawiedliwego handlu w propagowanie — już od sześćdziesięciu lat — odpowiedzialnych praktyk biznesowych i udowadnianie, że praktyki te mogą być opłacalne i trwałe wzdłuż całego łańcucha dostaw; wzywa Komisję do uwzględnienia doświadczeń zgromadzonych przez ruch na rzecz sprawiedliwego handlu oraz o regularne badanie, w jaki sposób można wykorzystać te doświadczenia w kontekście CSR;

49. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by międzynarodowe przedsiębiorstwa mające siedzibę w UE a zakłady produkcyjne w krajach trzecich, szczególnie tych objętych ogólnym systemem preferencji (GSP+), przestrzegały podstawowych standardów MOP, umów społecznych i środowiskowych oraz porozumień międzynarodowych, w celu zachowania równowagi na całym świecie pomiędzy wzrostem gospodarczym a wyższymi standardami życia społecznego i ochrony środowiska;

Wtorek, 13 marca 2007 r.

50. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie w ramach europejskiego konsensusu w sprawie polityki rozwoju do wspierania CSR jako jednego z priorytetowych działań; wzywa Dyрекcję Generalną Komisji ds. Rozwoju do odegrania aktywnej roli w debacie na temat CSR, do zbadania warunków pracy w krajach rozwijających się oraz warunków eksploatacji ich zasobów naturalnych, do podjęcia, we współpracy z unijnymi przedsiębiorstwami, jak również z oddziałami europejskich przedsiębiorstw zlokalizowanymi poza obszarem Unii oraz z podwykonawcami i z zainteresowanymi stronami, działań mających na celu zwalczanie nadużyć i nieprawidłowości w zarządzaniu łańcuchem dostaw, zwalczanie ubóstwa i zapewnianie sprawiedliwego wzrostu gospodarczego;

51. proponuje, aby Komisja zajęła się kwestią udziału MŚP w CSR we współpracy z organami pośredniczącymi, w sposób szczególny wspierając udział w tym procesie spółdzielni/przedsiębiorstw gospodarki społecznej za pośrednictwem ich specjalistycznych zrzeszeń, wykorzystując sieć europejskich ośrodków informacyjnych do bezpośredniej promocji inicjatyw na rzecz CSR i rozważyła możliwość powołania przedstawiciela ds. CSR na podobieństwo przedstawiciela ds. MŚP w ramach Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu;

52. zaleca, aby Komisja przeprowadziła w skali ogólnoeuropejskiej szczegółowe badanie na temat różnych możliwości udziału MŚP w CSR oraz możliwych zachęt dla stosowania przez nie zasad CSR na zasadzie dobrowolnego zaangażowania, a także aby skorzystała ze zdobytych w tej dziedzinie doświadczeń oraz istniejących już dobrych praktyk;

53. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w komunikacie Komisji w sprawie CSR zobowiązanie do zwiększenia uczestnictwa pracowników i reprezentujących ich związków zawodowych w zakresie CSR oraz ponawia wezwanie, aby Komisja i partnerzy społeczni oparli się na dorobku udanych negocjacji dotyczących, jak dotąd, 50 międzynarodowych umów ramowych oraz 30 europejskich umów ramowych, głównie w odniesieniu do podstawowych standardów pracy w indywidualnych przedsiębiorstwach lub sektorach jako jednej z metod rozszerzania odpowiedzialności przedsiębiorstw w Europie i na świecie; przywołuje w tym kontekście europejskie rady zakładowe, które są szczególnie predestynowane do propagowania CSR, a zwłaszcza podstawowych praw pracowników w przedsiębiorstwach wielonarodowych;

54. podkreśla znaczenie roli partnerów społecznych w promowaniu zatrudnienia kobiet i walce z dyskryminacją; zachęca partnerów społecznych do podejmowania w ramach CSR inicjatyw na rzecz większego udziału kobiet w zarządach firm, radach zakładowych i organach dialogu społecznego;

55. zaleca, aby przyszłe badania nad CSR wykraczały poza analizę korzyści związanych z CSR dla działalności gospodarczej i zostały skoncentrowane na związkach między konkurencyjnością i trwałym rozwojem na poziomie makroekonomicznym (UE i państwa członkowskie), mezoekonomicznym (gałęzie przemysłu i łańcuchy dostaw) oraz mikroekonomicznym (MŚP), a także na wzajemnych powiązaniach między tymi poziomami, jak również wpływie obecnych inicjatyw na rzecz CSR oraz konsekwencji ewentualnego naruszenia zasad CSR; popiera znaczącą rolę, jaką odgrywa Europejska Akademia Biznesu w Społeczeństwie (EABIS) w tym zakresie; wzywa Komisję do corocznego publikowania oficjalnego sprawozdania w sprawie sytuacji w zakresie CSR, sporządzonego we współpracy z niezależnymi ekspertami i naukowcami, który zawierałby zestawienie dostępnych informacji, opis nowych tendencji oraz zalecenia w sprawie przyszłych działań;

Wkład Europy w zapewnienie globalnej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw

56. uważa, że potencjalny wpływ strategii w zakresie CSR pozostaje największy w odniesieniu do globalnych łańcuchów dostaw przedsiębiorstw, co umożliwia dokonywanie odpowiedzialnych inwestycji, a tym samym przyczynianie się do zwalczania zjawiska ubóstwa w krajach rozwijających się, propagowanie godnych warunków pracy, wspieranie realizacji zasad uczciwego handlu i dobrych rządów, jak również ograniczenie liczby przypadków naruszenia międzynarodowych standardów, w tym standardów pracy, przez przedsiębiorstwa w krajach, w których systemy prawne są słabe bądź nieistniejące;

57. wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowych badań dotyczących wpływu polityk w zakresie CSR oraz do przedstawienia propozycji dotyczących zwiększenia liczby odpowiedzialnych inwestycji oraz zwiększenia odpowiedzialności samych przedsiębiorstw;

58. uznaje, że wiele międzynarodowych inicjatyw na rzecz CSR jest obecnie znacznie głębiej zakorzenionych i przybrało nowy, lepiej rozwinięty kształt, m.in. niedawna publikacja wytycznych Globalnej Inicjatywy Sprawozdawczej G3 w zakresie wytycznych dotyczących zrównoważonego rozwoju i sprawozdawczości, wykreślenie 200 przedsiębiorstw przez inicjatywę ONZ Global Compact oraz powołanie specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. przedsiębiorstw i praw człowieka;

Wtorek, 13 marca 2007 r.

59. wyraża rozczarowanie faktem, że Komisja nie potraktowała w swoim komunikacie w sprawie realizacji partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w sposób bardziej priorytetowy kwestii wspierania globalnych inicjatyw oraz wzywa Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami opracowała strategiczną wizję oraz wkład w realizację inicjatyw na rzecz CSR na szczeblu międzynarodowym, jak również do podjęcia intensywnych wysiłków na rzecz znaczącego zwiększenia udziału unijnych przedsiębiorstw w takich inicjatywach;

60. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o wspieranie i promowanie przestrzegania podstawowych standardów Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), stanowiącego element CSR, wszędzie tam, gdzie prowadzą one działalność;

61. uważa, że międzynarodowy wymiar CSR powinien dostarczyć bodźca do sporządzenia wytycznych wspierających na całym świecie rozwój takich polityk;

62. wzywa Komisję, aby we współpracy z innymi właściwymi partnerami zorganizowała w 2007 r. dużą międzynarodową inicjatywę dla uczczenia piątej rocznicy podjęcia zobowiązań uzgodnionych na światowym szczyście w sprawie trwałego rozwoju, dotyczących podjęcia międzyrządowych inicjatyw w dziedzinie odpowiedzialności korporacyjnej;

63. wzywa Komisję do wykorzystania doświadczeń związanych z udaną organizacją spotkań w ramach transatlantyckiego dialogu biznesowego na temat CSR, które miały miejsce w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku i organizacji podobnych spotkań między UE i Japonią;

64. zachęca do dalszej pracy nad opracowaniem międzynarodowych inicjatyw w zakresie pełnej przejrzystości dochodów europejskich przedsiębiorstw z ich działalności w państwach trzecich, do utrzymania pełnego poszanowania praw człowieka w ramach działalności w strefach objętych konfliktem oraz do zaniechania działań lobbingowych, w tym tzw. umów z krajem przyjmującym sporządzanych przez przedsiębiorstwa w celu zakwestionowania lub uniknięcia spełniania wymogów prawnych obowiązujących w tych krajach;

65. wzywa Komisję i państwa członkowskie do włożenia wkładu we wspieranie i umacnianie wytycznych OECD dotyczących wielonarodowych przedsiębiorstw, w szczególności poprzez ocenę skuteczności europejskich krajowych punktów kontaktowych oraz ich roli jako pośrednika w negocjacjach pomiędzy zainteresowanymi stronami mających na celu rozwiązanie konfliktów; wzywa do opracowania modelu europejskiego krajowego punktu kontaktowego przewidującego najlepsze praktyki w zakresie struktury instytucjonalnej, widoczności, dostępności dla wszystkich zainteresowanych stron oraz sposobu rozpatrywania skarg; wzywa do szerokiego interpretowania definicji inwestycji zgodnie z wytycznymi OECD, tak aby kwestie związane z łańcuchem dostaw zostały uwzględnione w ramach procedur wdrożeniowych;

66. wzywa do wsparcia rozwoju Globalnej Inicjatywy Sprawozdawczej (GRI) poprzez zachęcanie głównych unijnych przedsiębiorstw do udziału w nowych strategiach sektorowych obejmujących takie dziedziny jak budownictwo, przemysł chemiczny i rolnictwo; do wspierania badań nad udziałem MŚP, do umożliwienia szeroko zakrojonych działań, szczególnie w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, oraz do opracowania wskaźników trwałego rozwoju we współpracy z giełdami papierów wartościowych działającymi na wschodzących rynkach;

67. wzywa Komisję do włączenia do przyszłych umów o współpracy z krajami rozwijającymi się rozdziałów dotyczących badań, monitorowania i pomocy w celu rozwiązania problemów społecznych, ludzkich i ekologicznych związanych z działalnością i łańcuchem dostaw europejskich przedsiębiorstw w państwach trzecich;

68. zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje plany Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej dotyczące stworzenia normy w zakresie odpowiedzialności społecznej i wzywa przedstawicielstwo europejskie do dopilnowania, by rezultaty wspomnianych dyskusji były zgodne z międzynarodowymi standardami i umowami oraz by uwzględniały możliwość zagwarantowania równoległych metod zewnętrznej oceny i certyfikacji;

*

* *

69. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz wszystkim instytucjom i organizacjom w niej wymienionym.